

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐν τῷ προηγούμενῷ)
ΠΙΘΥΜΕΙΤΕ, ὑψηλότατε, νά τοῦ πῶ ἐκ μέ-
ρους σες νά φῦν νά σᾶς δῆ στὸ Λούδρο; φό-
τησε ή Ἀλούζα.

— "Όχι! " Όχι! " Όχι στὸ Λούδρο! ἀτάν-
τησε η Ἀρτεμις μὲ τρόμο. "Ἄς μὴν ἔφει στὸ
Λούδρο! Θὰ ίδω, θὰ ἐποφελθῶ μᾶς εἰνα-
μίας σαν τὴ σημειώνη. Θὰ ξαναγρύσω
ἔδω, ἔγω.

— Μά ἂν ἔχει βγεῖ πάνι ἔξω; είτε
ή Ἀλούζα, ποιά μέρα; Ποιά βδομά-
δα θὰ οθήσει; Σέρετε, νά τοῦ πῶ
νά σᾶς περιμένη;

— Ἀλούζινον, ἀτάντησε η Ἀρτε-
μις, δὲν μπορῶ νά ξέρω πότε θὰ έρω-
θεῖσθε. Μά, ἄν μπορθεῖ, θὰ στεῦτο
τὸν Ἀνδρέα ἀπὸ πρὸ.

Ἐξείν τὴ στηρι, οὐ Ἀνδρέας, φιλούμενος θὰ δὲν τὸν είχεν α-
κούσει τὴν πρώτη φράση. Ξαναγρύστηκε τὴν πόρτα.

— Υψηλότερή είτε, θυστήστε νά φύγετε. Ἀρχίζει η κάπνιση
στοὺς δρόμους ω̄ οπάρχει φόβος νά σᾶς δοῦν καὶ νά σᾶς ἀναγνο-
ρίσουν.

— "Ἐρχομαι! " Ἐρχομαι; ἀτάντησε η Ἀρτεμις ντε Κάστρο.
Καὶ ἀπειθηθεινην πρός τὴν Ἀλούζα, ἐπόδισε:

— Καὶ οὐ παραμάνα, πρέπει νά χωριστούμε. Φίλησέ με! Φί-
λησέ με, διτος μὲ φιλούσες σταν ἡμων μαζῷ κοριτσάκι, στὸν καιρὸν
τῆς εὐτυχίας μου.

Καὶ ἐναὶ η Ἀλούζα τὴν ἔσφρυγγη στὴν ἀγρυπνία της μὲ λαχτάρα
ἄλμηντης μπερδεῖ, η γλεκεια πριγκίπισσα ἔξαστοινήσεις μὲ φρονή
παγκάνη.

— Πρόστεχε τὸν καὶ αὐτὸν! Φρόντιζε τὸν!

— Ναί, θὰ τὸν προστέχω, διτος ὅταν ήταν παιδί, στὸν καιρὸν τῆς
εὐτυχίας της, ἀλάτησε μὲ δάκρυα η παραμάνα.

— Κι' ἔνων πό τολέ! "Ω! ἀκόμα πό τολέ! φύναξε η Ἀρ-
τεμις. Εξείν τὸν καιρὸν δὲν χρειαζόταν ίσως τόσο τὶς φροντίδες
σου. Ἀντίο, παραμάνα! Ἀντίο!

Η Ἀρτεμις ἔγινε καὶ ἔπειτα ἀπὸ μισή ὥρα, ξαναγύρζει χωρὶς
καρένα ἐμπόδιο στὸ διαμεριστική της, στὸ παλάτι τοῦ Λούδρου. Μά
η ἀγνοία της ἤταν ἀλόγα πό μεγάλη τώρα ἀπὸ πρὸ. Μυστικά προ-
ωθηθιμάτα στιφφοφάς τὴν βασινίζαν καὶ ἔντωσθε τὴν καρδιά της νά
φεύγεται.

Ο Γαβριήλ ξαναγύρζει στὸ μέραρδο τοῦ πολὺ ἀργά τὸ πεσμέρι. Μεγάλη ζέστη ἐπιχρεπούσε τὴν ἡμέρα ἔγειν καὶ αἰσθανόταν κορι-
αμένου τοῦ τὸ σῶμα του, δισ οὐαὶ τὴν ψυχὴ του.

Μά ὅταν η Ἀλούζα πρόσφετε τὸ σῶμα τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ
ἀναζούντος της, ἀνορθώθηκε, ἐμφράσθηκε καὶ ἀλλα-
πάλληλες ἐρωτήσεις ζένηγαν τούτων γόργονος ἀτ̄ τὸ στόμα του:

— Τι ἔθελε; Τι είλε; Τι κάνει; "Ω! γιατὶ νά μὴν
είμαι ἔδω; Μά μια; Πέξ τὰ μοι δύα. Ἀλούζα! Ε-
παπλάσθε μου δύα τὰ λόγια της!

Κι' δταν η Ἀλούζα τοῦ ἀγε-
κούνων τὸν σκοτὸ τῆς ἐπισκέψεως
της, φύναξε πάλι:

— "Ηθελε νά μὲ δῆ! " Ηθελε
νά μοι μιλήσῃ! Καὶ δέν ἔχει πό-
τε νά μπορθεῖ νά ξαναγύριση
ἔδω! "Ω! δέν μπερῶ νά περιμέ-
νω μέτα σ' αὐτὴ τὴν μέσεων ὅπη-
τα! Τὸ καταλαβαίνεις αὐτό, Ἀ-
λούζα! Θὰ πάω ἀπέσως στὸ
Λούδρο!

— Στὸ Λούδρο, Θεέ μοι! πρό-
ναξε η παραμάνα τρομαγμένη.

— Ναί, βέβαια, ἀπάντησε ο
Γαβριήλ, μὲ γαλήνη. Δὲν μ' ἔδιω-
ξε κανεὶς ἀτ̄ τὸ Λούδρο. Καὶ ἴ-
ποθέτω, διτος αὐτὸς που ἀπειθηθε-
ρωτε τὴν πριγκίπισσα ντε Κάστρο
στὸ Καλά, ἔχει τὸ δισκασια νά
της ὑποβάλλει τὸ σέδη του στὸ
Παγίου.

— Βέβαια, ἀτάντησε η Ἀλούζα
τρομούντας. Μά η πριγκίπισσα
ντε Κάστρο μον ὑπότησε νά μὴν
πάτε νά τὶ βρήτε στὸ Λούδρο.

— Δέν ἔχω τίτοτε νά φορθῶ!
είτε ο Γαβριήλ περήφρακα. Αὐτὸς
εἶνε διαριθμός ένας λόγος για νά
πάω!

— Ναί, ἔχεις η παραμάνα, μὰ εἶνε φανερό πῶς η Ἀρτεμις φο-
βότων την ἐπισκέψει σας για τὸν ἐαυτὸ της.

— Η ὑπόληψη της δὲν ἔχει νά κυδινεύσῃ κινθόλους ἀπὸ μὰ ἐπί-
πεψι φύλακάνερη τῶν καὶ αὐτὴ ποι ιογαριθμῷ νὰ τῆς κάνω ἀμέσως
τόρα!

Καὶ φύναξε τὸν κομαριέρη του για νὰ τὸν βοηθήσῃ ν ἀλλά-
ξη στολή.

— Μά, ἔσχωζετε, παρασήησε η Ἀλούζα, ἔχανταίσθησα τὰ ἑπ-
τερημάτα της, ἐπεις ὁ ίδιος ἀποφεύγετε ώς τόρα τὸ Λούδρο, δ-
πως παρατίησε καὶ η ίδια. Άλιν ἐπίγυπτε οὔτε μὰ φρεάν νὰ τὸν δῆτε
πάτη τοι παναγνώστε.

— Δέν πάγκαν νὰ δῶ νήρ "Αρτέμιδα, δισ έκείνη δὲν μὲ καλούσε,
ἀτάντησε ο Γαβριήλ. Απόφευγα τὸ Λούδρο, δισ δὲν είχα κανένα
λόγο νά τάω σ' αὐτό. Μά σίμερα η Ἀρτεμις θέλει νὰ μὲ δῆ πα-
γκαὶ αὐτὸς θὰ πάω στὸ παλάτι μαζί.

IV

ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Ο Γαβριήλ, μπήκε, ἔπειτα ἀπὸ λιγή ὥρα, χωρὶς κανένα έμποδιο,
στὸ Λούδρο. Απὸ τῆς ἀλώπεως τοῦ Καλά, τὸ δύναμα του νεαροῦ πό-
μπτος ντέ Μογγυρεύη θάνατο τόρα ένδοξο, ὥστε κανεὶς δὲν σκέψησε
νὰ τοῦ ἀπαγορεύσῃ τὴν είσοδο στὰ μικράτερα διαμερίσματα τῆς πριγ-
κίπισσας Ἀρτέμιδος ντε Κάστρο.

Η Ἀρτεμις ἔγειν τὴ στηρι, ήταν βιθισμένη σ' ὀνειροπολήσεις
καθὼς ξαναλιμούσταν τὴν πρωινή της στεγήτσι μὲ τὴν Ἀλούζα.

— Εξερα, δ ἀπόλυτης Ανδρέας μπήκε μέσω παταπομαγμένος.

— Υψηλότατη, ου κιόσιος ἐποκόμης ντ' Εξερέ!

— Πώς; Ο υποζώμης ντ' Εξερέ; Εδώ! επανέλαβε η πριγκί-
πισσα παραγμένη.

— Υψηλότατη, φύκετα πίσω, ξαναείτε ο πάσιονθος.

Πεάγματι, ο Γαβριήλ παρουσιάστηκε ἔγειν τὴ στηρι μπό τον
παταπομάτωντας δισ μπερδού περιστότερο τὴν σημάντηρή του.

Χαρέτησε μὲ μᾶς βαθιτάτη τὸν Αρτέμιδα, η δότια στὸν
ἀργή, σηγισμένη καθὼς ήταν, δέν τοῦ ἀνταπόδοσε τὸν χαρετισμό
της.

Μά ἔγκεψε στὸν Ανδρέα νὰ βγη ἔξω.

— Οταν η Ἀρτεμις μὲ ο Γαβριήλ, ξεμενάν μόνι, διευθύνθησαν ο
ένας πρὸς τὸν ἄλλο καὶ ἔσφιξαν τὰ χέρια τους.

— Εμεναν ἔτοι μὲ τὰ χέρια ένομενα μὰ στηρι, κυπτάζοντας ο
ένας τὸν ἄλλο βαθειά μέσα στὰ μάτια.

— Ηδητε σήμερα στὸ σπίτι μου, είτε τέλος δ Γαβριήλ μὲ φο-
νή βαθειά. Θέλατε νὰ μὲ δῆτε καὶ νὰ μοι μιλήσετε. Ετρεξα λοιπὸν

— Οστε, Γαβριήλ, μονάχα τὸ δάινημα μου σᾶς ἔχανε νὰ σκε-
ψθετε διτος ηθελα νά σᾶς δῶ; Δέν τὸ ξέρατε αὐτὸ ἀπὸ πρὸ;

— "Αρτεμις, ἀτάντησε ο Γαβριήλ, μ' ένα μιλερὸ χωμόγελο, ξά-
ρετε καὶ ἀν εἴμα γενναῖος. Κι' ένως μπερῶ νὰ σᾶς πῶ, διτος κα-
λύδως έργωνταν στὸ Λούδρο, φροντισμένοι....

— Φοβόσαστε, τι; φάτησε η
Ἀρτεμις, φιλούση μὲ δῆ.

— Φοβόμουν για σᾶς.... για
τὸν έαυτό μου.... ἀτάντησε ο Γα-
βριήλ.

— Γ' αὐτὸ λοιπὸν προτιμήσατε
νά ξεράστε τὴν παλάτι μαζ στορ-
γή; φάτησε η Ἀρτεμις.

— Θά προτιμούσα νά τὰ ξεράσω
ὅλα, "Αρτεμις, παρά νά ξαναγύρι-
στο μόνος μου στὸ Λούδρο. Μά, ἀ-
λιόμου! δισ καὶ ἀν προστάθησα,
δέν μπερδού νὰ ξεράσω. Κι' η ἀ-
πόδειξις είνε....

— Ποιά;

— Οτι σᾶς ἀνάγκησαν παντοῦ
καὶ πάντε, διτοι, ἐνό φορόμουν τὴν
παρουσία σας, διτος έδινα τὰ πάντα
στὸν κόμο για νὰ σᾶς δῶ, ξέστω
καὶ μὰ στηρι ἀπὸ μαρωνά. Ή ἀ-
πόδειξις είνε διτοι, καθὼς περιταπό-
μουν στὸ Παρίσι, στὸ Φονταινε-
μπλώ, στὸ Σάν Ζερμαίν, γύρω ἀπὸ
τὸν διασιλικόν πύργους, έστις, μο-
νάχα έστις, λαχταρόστα ν' αντικρύ-
στο!... Ή ἀπόδειξις έπανέλιους είνε
διτοι μάλις κάντε διτοι διέμ-
να, τὰ ξέχασα ὅλα, καὶ φρόντοι καὶ
καθήκοντα καὶ φέρους... Καὶ ίδου

"Η Ἀρτεμις ήταν βιθισμένη σ' ονειροπολήσεις...

έχω μέσα στο Λούδρο, τὸ δότοι ἔπειτε ν' ἀποφύγω... "Ηέρα ότι αὐτὸν εἶν' ἐπωληνό καὶ τρεῖλλ... Καὶ δικις ἡθεῖα!... Εἰν' ἀρκετὲς ή ἀποδεῖξες αὐτές, "Αρτεμις;

— Ναι, ναι, Γαβριήλ, ἀπάντησε γοιγόρα ή "Αρτεμις, τρέμοντας σύγκρου.

— "Α! γιατί νὰ μὴ δεχτῷ περισσότερο φρόνιμος! είτε ο Γαβριήλ. Γιατί νὰ μήν επιμελη στὸ σταθερὸ μον σχέδιο νὰ μὴ σᾶς ξενιάδω πειά νὰ φύγω ἀν μὲ προσαλούσατε, νὰ σκοτώσου ἀν μὲ ποτούσατε; Αὐτὸν μὰ ήταν καῦλερο ποὺ γὰρ μένα καὶ γὰρ σᾶς, πιστέψτε με, "Αρτεμις! Θὺ προτιμούσα ἐπίσης γὰρ σᾶς ν' ἀνησυχούσατε παρὰ ν' ἴστρεστε... Γιατί, Θέει μου, γάνω δὴν μον τὴ δέναιμα μπροστὴ στὴ φυνή σας, μπροστὴ στὸ βέλεμμα σας;

"Η "Αρτεμις προξέ τούν νὰ καταλαβάνῃ καὶ μήν ὅτι δὲν είχε πάντε καῦλη, ἀπόλογοντας νὰ δῆ τὸ Γαβριήλ. Κάθε κοινέτα τοὺς ἥτιν τώρα ένις πόνος, καῦτε φύτωταις ένας πίνδινος. Ανάμεσα ἀττά τὰ δυὸ πλάσματα ποὺ οἱ θεός θὰ είχε πέλσει γάρ τὴν εὐτυχία ζωῆς, δὲν μπορούσε πειά νὰ πάνηρη ἐξ αἵτιος τῶν αὐθερώποντον, παρὰ διαταστία, κανίνος καὶ διντιγιά.

Μά, ἀφοῦ η "Αρτεμις είχε πορκούλεσαι ἔτοι τὴ Μοζα, δὲν ἤθεια πειά νὰ τὴν αἴσηγήν... Τόσο τὸ χειρότερο! Θὺ ἔχερενοντες ὄλοι κληρον τὴν ἀθίνον, ἔτοι καὶ ἀν εἴρισκε στὸ βάθος της τὴν ἀτελτασία καὶ τὸ θάνατο!...

Ἐπειτα λοιτὸν ἀπὸ μὰ σωτηρίη, γεμάτη σκέψεις, η νέα γυναικαίης:

— Θέλησα νὰ σᾶς ιδῶ γὰρ διο λόγους, Γαβριήλ. Ἐν πρώτος, ἔχο μά ἔσηγμα νὰ σᾶς δώσω καὶ ἔπειτα θέλω νὰ μου δώσετε ωὐδήγηση σεῖς...

— Μάλιστε, "Αρτεμις! "Ανοίγετε καὶ ξεσπάστε ἀν δέλτετε τὴν καρδιά μον. Εἰνε δική σας!

— Θέλω ἐν πρώτοις νὰ σᾶς πῶ, Γαβριήλ, γιατί δὲν φρέσα τὸν πέντε τῆς μοναικῆς ποὺ μον διαναστελεῖ καὶ γιατί δὲν μπήκα μάεσος σὲ μονωστήρι, ὅπως σᾶς είλα πει στὸν τελευταῖο δύνηρη μες συνάντησης...

— Δέν σᾶς ἀτημένηνα τὴν παραμυκήν μαρκή γ' αὐτὸν τὸ διητηρία, "Αρτεμις... είπε ο Γαβριήλ. Σᾶς παρέγγιηται μάλιστα μὲ τὸν Ἀνδρέα, δὲν σᾶς ἀτακάσσωσα ὅπως δίλους τοὺς δρόκους καὶ τὶς ἰστογέθεις σας.

— Καὶ δικος ἔγω θὰ γίνω μοναχή! είπε η "Αρτεμις. Ἀνέβωλα μόνο νὰ μῆγο καυρὸ τὴν πραγματοποίηση τοὺς σχεδίου μου...

— Γιατί, "Αρτεμις; Γιατί νὰ ἔχεταις αἰτίας τὸν πόσομο, γάρ τὸν δύτον είσθησε πλασμένη;

— "Ας ήσηνάσει η συνειδήση σας ώς τρόπος αὐτὸν τὸ διητηρία, φύλε, ἀπάντησε η "Αρτεμις. Θέλω νὰ ἔγκαταίεινοι αὐτὸν τὸν κόσμο στὸν δύτον τὸσα ίπερέργο, δηλούντας νὰ νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὸν δρόκο ποὺ σᾶς ἔδωσα, δηλούντας νὰ μηνούση στὴν μητροπολιτική τῆς φυγῆς μου. "Έχω ἀνάργη γαλήνης καὶ ἀνατανάσσως καὶ δὲν μπορῶ νὰ δρῶ αὐτὸν ἀλλού πουνθενά παρού κοντά στὸ Θεό. Μή μον ζητείνετε αὐτὸν τὸ τελευταῖο καταφύγιο.

— "Ω! ναι! σᾶς τὸ ξηλεύω! είπε ο Γαβριήλ.

— Μονάχο, ἔξακολούθηση η "Αρτεμις, δὲν πραγματοποίησα μάεσος τὸ ἀμετάδιπλο σχέδιο μον γιατὶ ἔνα λόγο: ἥθελα νὰ ἐπαγρυπνῶ γὰρ νὰ προματιστούση τὴν παραλίση τῆς τελευταῖας μον επιτολῆς, γάρ νὰ μὴ γίνεται δικαστής καὶ ἔπειταστής... "Ελπίζα τέλος νὰ μπορῶσα στὴν ἀνάγκη νὰ φύγω μεταξὺ αὐτῶν ποὺ ἀγαπῶ καὶ μονούσαι καὶ νὰ σημάνωσα τὸν δρόκον τούν ποὺ δινοτείχια ή ἔνα δηράλημα... Μνησικαπεῖτε γ' αὐτὸν ἔναντιον μον, Γαβριήλ;

— "Ω! πῶς μπορεὶ νὰ μητρικαή κανεῖς κατὰ τῶν ἀγγέλων, "Αρτεμις, γάρ τὸ χωροκήρου τούν; Εἰστε μεγαλόφυγη, "Αρτεμις, καὶ αὐτὸν είνεν πρωσικό..

— "Ω! φώναζε η "Αρτεμις. Μήτως ξέρω ποὺ ἔγω η δοῦλη μὲν είμαι μεγαλόφυγη; Συγχρόω γιατὶ δροσούμαι μεσα σιδ σκοτάδι τῆς ἀγνίστας... Καὶ γι' αὐτὸν ἀκοινός θέλω νὰ σᾶς παρήσων, Γαβριήλ... Θέλω νὰ μάθω τὴ Μοζα μον σὲ δηλ της τὴ φρέση!...

— "Αρτεμις! "Αρτεμις! φώναζε ο Γαβριήλ. Αὐτὸν είνε μὰ μοιμα περιέργεια.

— "Αδιάφορο! ἀπάντησε η "Αρτεμις. Δὲν θὰ μπορῶσα νὰ μείνω σημειώσα μὰ μέρα περισσότερο μέσα εἰπὼν τρομερὴ αὐτὴ ἀμφιβολία!... Πέστε μον, Γαβριήλ, δεβωαθήρατε δηι μεταριατικά ἀδελφή σας; "Η μήτως χαράτε κάθε ἔλιπον νὰ διασωτιστεῖ τὸ προμερό αὐτὸν μιστικό; Ἀπάντησησε μον!... Σᾶς τὸ ξητείνω!...

— Οποιαντού! είτε θλιβεύων ο Γαβριήλ. Συνήθισα θοπούντω αὐτὸν τόπο ποὺ χωριστήκαμε νὰ σᾶς θεωρῶ μὲ τὴ σκέψη μον ὡς ἀδελφή μον. Μὰ η ἀλήθεια είνε δηι δημάσθη πάποτε... Κι' έχασα πειά κάθε ἔλιπον

νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια...

— Θεέ μον! φώναζε η "Αρτεμις. "Ποτε δ... ἐκεῖνως ποὺ θὰ σᾶς ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔπικρησε τει τὴν ζωὴ δταν χωριστήκαμε στὸ Κάλα;

— "Υπῆρχε.

— Τότε δὲν ἐχράκησα τὴν ιερὴ ιπτόσχεσι ποὺ σᾶς ἔδωσαν;...

— "Ο, τι μον είχαν υπωρεύει τὸ πραγματοποίησαν κατά γράμμα, "Αρτεμις...

— "Ω! Γαβριήλ, με πόσο πένθιμο θρόπος τοῦ τότε αὐτό! Τι τρομερὸ σύνεγμα υγινεται κάτω ἀπ' τὰ λόγια σας, θεέ μον!...

— "Οτώς ἀπάντησε, θύ τα μάθετε δηι, "Αρτεμις... Απούστε...

— "Απούστε καὶ τὸ θέμα, Γαβριήλ; είτε η "Αρτεμις.

Τότε ο Γαβριήλ με φωνὴ προτάμενη δηγήτηρε τὰ πάντα στὸν "Αρτεμίδα, τὴν ὑπόδοση τοῦ βασιλέως, πώς ο "Βρούλος ΙΙ τοῦ ωκεανοῦ πότε πραγματοποίησε τὴν ιπτόσχεσι τον, τὰ δεινήματα τῆς "Αρτεμίδος τοῦ Ποσειτίε καὶ τοῦ ποντοσταύλου στὸ βασιλέως, τὴν ἀγονία μὲ τὴν ὅποια πέρασε ἐπεινὴ τὴν ζωτική, τὴ δευτερην ἐπόνευκη τον Σατέλε, τὴν κάθιδον των μεσα στην πόλιση τῆς φυλακῆς, τὴν πένθιμη δηγήτηρε τον κ. ν. τετε Σεζρά, τῆς τὸ δηγήτηρε διατάντων!...

Η "Αρτεμις προγέτησε χωρὶς νὰ τὸν διακόπτη, χωρὶς νὰ μάτια, χωρὶς νὰ σολεύη, ἀπόνητη σὰν άγαλμα, μὲ τὰ μάτια της καρφωμένη ἐπάνω του...

Ἐπαπανούθησε μιὰ μασκάν πανίσις, δηι τὸν διηρέων θαυμάτιο του. "Επειτα η "Αρτεμις θέλησε νὰ μάτηση μὲ δεν μπόρεσε. Η φωνὴ της πνιγόταν μέσα στὸ άναστατωμένο στήθος της. Ο Γαβριήλ παρακολούθησε μὲν είδος φοβερής χαρᾶς τὴν παραχή της καὶ τὸν τρόπο της. Τέλος η νέα πριγκήπισσα ξεφύνεται σπαραγκιστικά:

— Χάρι για τὸ βασιλέως!

— "Α! φώναζε ο Γαβριήλ. Ζητάτε χάρι; Τὸν θεωρεῖτε λοιπὸν καὶ ἔστις ἐγγληματία; Χάρι; Α! Χάρι!... Ωτε παραδέχεστε ὅτι είνε ἀξίος θανάτου;

— "Ω, δὲν τὸ είτα αὐτό! ἀπάντησε η "Αρτεμις ξετρειλαμένη.

— Ναι! Ναι! Τὸ είτατε. "Αρτεμις! Τὸ βέλος! Εγένεται τὴν ίδια γνώμη μὲ μένα!... Μονάχα παταγήνουμε σὲ διαφρεστακά συμπεράσματα, συμφωνα μὲ τὸ χαρακτήρα μας. Η γνωνάκη ζητάει χάρι μὲ διάπρατας δικαιοσύνη.

— "Α! φώναζε η "Αρτεμις. Πόσο ἀσύληρης ποτε τὸ διελύτιον ποὺ σᾶς έκανα καὶ ηδητε στὸ Λούδρο!...

Τὴν ίδια στιγμὴν κάπιοις κτητοκη τὴν πόστα.

— Ποτος είνε; Τὶ μὲ θέλων ἀκόμα; Θεέ μοι!... έκανε η "Αρτεμις.

Η πόρτα μαστοντες καὶ ο "Ανδρέας παρουσιάστηκε.

— Συγχωρήστε με, Υψηλοτάτη, είτε. Σᾶς φέρω μιὰ ἀποτολή ἀπὸ τὸ διατέλαια...

— "Απὸ τὸ βασιλέως! φώναζε ο Γαβριήλ. τὸ διοτος είναι πόλεμο τὸ ρέμα...

— Γιατί νὰ μον φέρης αὐτὴ τὴν ἔποστολή, Ανδρέα;

— "Υψηλοτάτη, μον είταν πῶς είνε ἐπειγόντα.

γνωστα.

— Δός τη μον!... Τὶ μὲ θέλει διατέλαιας;... Πλήγωνε, "Ανδρέα! "Αν χρειάζεται ν' ἀπάντησε, θύ σε φωνάζω.

Ο "Ανδρέας βγῆκε έξω. Η "Αρτεμις ἀποφράγμησε ἀμεως τὴν διατάξην ποτε τὸ ισῆς μὲν είνα τρόπου ποὺ μεγάλωνε διονέα :

— "Αγαπημένη μον "Αρτεμις,

— "Μον είταν ότι διοικεσται στὸ Λούδρο. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μην δηγήσω ποὺ δηρό νὰ σὲ ίδω. Βρίσκομαι τώρα στὸ Συνούσιο ποτε θά τελειώση ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ... Φεύγοντας ἀπὸ αὐτὸν, θάσθω ἀμέσως καὶ χωρὶς ἀκολούθια στὸ διαμέρισμα σου. Περιμένε με.

— "Είνε τόσος καιδός ποτε δὲν σ' έχω δει μόνη. Είμαι θλιμένος καὶ θάνοντα κατοικία μάκονφουσι κοινεποτάζοντας λίγες στιγμές μαζὺ σου. "Ωρεύονάρ, σὲ λίγο.

ΕΡΡΙΚΟΣ*

Η "Αρτεμις κατάχλωμη μάζεψε αὐτὴ τὴν ἔποστολή στὶ γούφρια της, δηι τελείωσε τὴν ἀνάγνωσι της.

Τὶ ἔπειτε νὰ κάνω; Νά συναντήσω τὸν Γαβριήλ; Μά, ἀν συναντήσω τὸν φεύγοντας τὸν βασιλέα, ὁ ὀποῖος ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μπορούσε νὰ φτάσῃ;

Νά προσιδοποίησε τὸν βασιλέα; Ήταν τὸ ίδιο σαν νὰ προσαλένησε τὸν βασιλέα; Ήταν τὸ ίδιο σαν νὰ προσαλένησε τὴν ζωή του...

(Ακολούθει)

